

Ontwaken:

Er was eens.....

Er was eens een tijgerin die op het punt stond een jong te baren. Ze was op jacht naar voedsel voor zichzelf en haar aanstaande jong, toen ze op een kudde geiten stootte. Ze joeg er onmiddellijk achteraan. Hoewel ze zwanger was, wist ze één van de geiten te vangen en te doden, maar zij zelf ging dood tijdens de geboorte van haar jong - een mannetje. De geiten die weggerend waren, keerden weer terug toen ze voelden dat het gevaar geweken was. Ze ontdekten het pasgeboren jong en namen het op in hun kudde.

Tijdens de jaren die volgden, groeide het tijgerjong op te midden van de geiten. Hij blaatte als een geit. Rook als een geit, behalve dat onderhuids – wat *wij* natuurlijk wel beseffen- de eigenlijke tijger die hij was nog in leven was. Alles ging goed, tot op een dag een oudere tijger in de buurt van de kudde kwam, één van de geiten aanviel en doodde. Alle geiten renden weg, behalve onze tijger/geit. Hij had geen reden om weg te rennen, aangezien hij namelijk geen gevaar voelde.

De tijger had al heel wat meegemaakt, maar nog nooit was hij zo geschokt geweest als toen hij oog in oog stond met het tijgerjong dat geen jong meer was. Daar stond een volwassen tijger die rook als een geit, blaatte als een geit en zich verder ook helemaal gedroeg als een geit. Aangezien hij van de oudere generatie was en niet bijzonder snugger, greep onze oudere tijger het jong bij zijn nekvel, sleepte hem naar de rivier en liet hem zijn spiegelbeeld zien in het water. Dit maakt weinig indruk op onze jonge vriend, aangezien hij geen conclusies kon trekken uit de betekenis van dat spiegelbeeld. Dus bedacht onze oudere tijger een ander plannetje. Hij sleepte de jonge tijger terug naar de plaats waar hij de geit gedood had. Daar scheurde hij een stuk vlees van de dode geit af en schoof het in de bek van onze jonge vriend.

U kunt zich ongetwijfeld de schrik en vertwijfeling bij de jonge tijger voorstellen. Hij kokhalsde en probeerde het rauwe vlees uit te spugen, maar de oudere tijger was vastbesloten de jongere tijger iets te leren, en hij zorgde er dus voor dat het jong het vlees doorslikte. Toen hij zeker wist dat alles doorgeslikt was, propte hij weer een stuk vlees in de bek van het jonge dier; en dit keer was er een verandering merkbaar. De jonge tijger proefde nu het rauwe vlees en het warme bloed en hij at het vlees met smaak op. Toe hij uitgekauwd was, rekte hij zich helemaal uit, en toen, voor het eerst, brulde hij, de schreeuw van de oerwoudkat. Daarna liepen de twee tijgers samen het bos in.

Heinrich Zimmer vertelt dit verhaal aan het begin van zijn boek *The Philosophy of India*. Hij noemt het 'de schreeuw van ontwaken'. Wat is deze 'schreeuw van het ontwaken'? Het is de ontdekking dat we meer zijn dan we denken. Het is de ontdekking dat we een identiteit aangenomen hebben die onjuist of onvolledig onze essentie weergeeft. Het is alsof we aan het dromen waren en plotseling wakker worden uit de droom, om ons heen kijken en ons bewust worden van een volledige nieuwe realiteit,

Laten we teruggaan naar onze tijger/geit. Tot aan het moment waarop hij een oudere tijger ontmoet, denkt hij dat hij een geit is en ervaart de wereld zoals een geit die zou ervaren. Zijn realiteit is die van een geit, Wij, toeschouwer van buitenaf, weten dat deze geiten-kijk op de werkelijkheid hem slechts in staat stelt een *deel* van zijn persoonlijkheid te ervaren; dat hij in staat is tot veel meer blikken, emoties en bezigheden. We zouden kunnen zeggen dat hij zijn geiten-‘ik’ geleefd heeft en dat de oudere tijger hem wakker schudt tot zijn essentie, de tijger die hij in werkelijkheid is.

Symbolisch gezien, worden wij allemaal als geiten opgevoed. Wij groeien allemaal op in culturen en gezinnen waar ons geleerd wordt volgens bepaalde lijnen te denken, te voelen en te zien. Aangezien we niet beter weten, nemen we uiteraard aan dat de wereld om ons heen zo is als wij hem waarnemen. Dit is onze realiteit. Wij nemen aan dat de ‘ik’ die wij kennen de enige bestaande ik is. Wanneer een man bijvoorbeeld wordt grootgebracht in een gezin dat het verstand het belangrijkste vindt, en hij het verstand als zijn belangrijkste bron van informatie beschouwt, is hij in een zelfde situatie als onze tijger/geit. Deze man weet niets over zijn ‘andere’ aard. Hij weet niets over zijn verbeeldingskracht, zijn diepe intuïties, de wezenlijkheid en de waarde van zijn gevoelens. Hij heeft geen toegang tot de informatie die uit die andere bronnen beschikbaar is, En bovendien ontzegt hij zichzelf de rijkdom en het geluk dat deze ‘andere’ aard hem zou kunnen brengen.

Uit “Thuiskomen in jezelf” van Hal en Sidra Stone.